

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Лазар Чедић, полицијски писар треће класе начелства округа ваљевског, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе, у интересу исте.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. марта 1909. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 3. марта 1909 год. Бр. 1416, донето на основу члана 144. тачке 9. Устава, које гласи:

„да се Рудолф Бурза, капелник I класе музике II пешадијског пука у Нишу, родом из Хатшајна у Моравској и поданик аустријски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Маријом и малолетном децом: Карлом, Александром, Рудолфом и Иреном, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својега досадашњег поданства.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. марта 1909. год. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. одобрена су решења Народне Скупштине, сазване у први редовни сазив за 1. октобар 1908. године, од 13. јануара 1909. године, која гласе:

„да се села: Горња Коњуша, Ђушинци, Пискаљ, Горња Бејаштица, Доња Бејаштица, и Прекаштица, одвоје од своје садање општине прекадинске, у срезу прокупачком, округа топличког, и да образују нову општину под називом: општина горњо-коњушка, у истом срезу и округу“;

„да се село Арнајево одвоји од своје садање општине лесковачке, у срезу пољском, округа београдског, и да образује нову општину под називом: општина арнајевачка, у истом срезу и округу“;

„да се села: Коритник, Брусник, Дајићи и Градац одвоје од своје садање општине остатичке, среза моравичког, округа чабанског, и образују нове општине и то: Коритник и Брусник под називом: општина остатичка, а Дајићи и Градац под називом: општина средњо-речка, у истом срезу и округу“;

„да се село Дојкинци одвоји од своје садање општине брлошке, среза нишавског, округа пиротског, и да само за себе образује нову општину под називом: општина дојкиначка, у истом срезу и округу“;

„да се село Калањевци одвоји од своје досадање општине калањевачке, среза катерског, округа рудничког, и образује нову општину под називом: општина калањевачка“;

„да се село Пољанице одвоји од своје садање општине калањевачке и споји са општином ивановачком, у истом срезу и округу“;

„да се села: Иван-Кула, Заграђе, Ђаке и Свињиште, одвоје од своје досадање општине иван-кулске, среза косаничког, округа топличког, и да образује нову општину под називом: општина иван-кулска, у истом срезу и округу, а остала села остају под називом: општина добродолска, у истом срезу и округу“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. марта 1909. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

БЕРЛИНСКА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Ну и овде полиција по правилу мора кривца најдаље идућега дана по притвору са актима предати државном тужиоштву код надлежног суда, који истрагу, ако нађе да није довољна, може или сам продужити, или је вратити полицији на дослеђење, или је, ако је замршена и већих размера, преко суда упутити истражном судији да продужи истрагу. Иначе обично одмах по пријему акта, или најдаље за 24 часа, оптужује кривца суду, који опет у року од 24 часа доноси своју одлуку.

Комесари који раде на професионалним кривицама гледају да прикупе и увек при руци имају што више материјала и података. У том циљу воде регистре (махом картонске) лица, која за тај ресор долазе у питање, прибирају исечке из новина и питања или обавештења страних власти о начину рада појединих кривца и т. д., поред општих личних акта из архиве или казненог регистра. Због брзине у раду свуда се служе штампаним формуларима, а на тај се начин штеди и материјал и време, а чини и мање грешака.

Овде ћемо уkratко изложити поступак при једној врсти кривица, које су код нас доста честе и наносе држави материјалне штете, а при том до сада није било никаквог систематског рада на њихову сузбијању. То су кривице *прављења и протурања лажнога новца*.

Да би се олакшало проналажење и гањање прављења и протурања лажног новца, према наређењу министра унутр. дела онај комесаријат берлинске кривичне полиције, који обрађује те кривице, у исто је време и централа за целу земљу. Тај комесаријат као централа прикупља сва извешћа о тим кривицама и кривцима, да би се тако са једног места могла водити контрола и да би се на основу при-

братог материјала могле о потребноме извести и друге власти, где је се нека врста фалсификовања новца појавила. Све полицијске власти у земљи, без обзира на мере које оне саме у своме делокругу и иначе предузимају ради хватања фалсификатора, дужне су да извести берлинску полицију о сваком новом случају прављења и протурања лажног новца, о особеностима и о току истраге. Ти се извештаји у овоме комесаријату шаљу у нарочити деловодни протокол или списак са овим рубрикама: која власт шаље, датум и број, број лажне банкноте или врста металног новца, ближа назначења о новцу и протурачу. По овако добијеном извешћу, дотична се власт на основу прикупљеног материјала извештава шта се зна о тој врсти новца, а по дотадањем ходу протурача закључује се куда ће даље ићи, па се и тамошње власти телеграфским путем о томе извештавају са описом личности, како би ове могле пратити, а евентуално и притворити протурача кад у то место буде дошао.

Чим се код једнога лица појави два или више пута иста врста лажног новца, а није какав трговац или мењач, код којих новац често са разних страна пада, онда се може са сигурношћу узети да се тиче намерног протурања лажног новца, али се то лице ипак не притвара одмах, већ опрезно прати његово кретање док му се везе не похватају, па се тек онда врше притварања и претреси.

Кад се код неког лица примети лажан новац, т. ј. кад је неко ма и само једаред покушао да протури или већ и протурио лажан новац, онда се то прибележи на једној листи, па се та листа по азбучном реду на име протуриоца оставља у нарочиту кутију. Кад то лице поново протури лажан новац, онда се справља нов картон и меће опет по азбучном реду у кутију оних, који су лажан новац више пута издавали, а прва се листа задржава и даље на своме старом месту, само што се на њој прибележи нови картон. У ове се картонске регистре увек гледа кад се неко лице примети да је издало какав лажан новац, те да се види да ли је и из раније познат.

Сем ових картонских регистара води се још и један списак, у који се бележе сви фалсификатори и протурачи лажног новца. На основу једног министарског наређења, сви казнени заводи морају тромесечно извештавати берлинску полицију о свима за та дела у казнене заводе спроведеним лицима, која се одмах уводе у овај списак са следећим рубрикама: редни број, име и презиме, занимање, место и дан рођења, где је и кад осуђен, колико, датум спротова у завод, датум отпуста и куда,¹⁾ какав је новац правлио, имена евентуалних саучесника и број личних акта.

Помоћу ових извешћа и оних полицијских о доцнијем кретању ових лица, берлинска је полиција увек у могућности да зна, где се које од тих лица у даном времену налази.

¹⁾ Осуђеници морају увек назначити куда по отпусту желе да иду, ма да се тога после не морају и придржавати.

При једном другом комесаријату берлинског полицијског президијума, који обрађује један део кривица противу јавнога морала, налази се *централна за сузбијање трговине с девојкама*, која стоји у вези са свима земаљским властима ради узајамнога обавештавања по томе предмету, а такође и са страним властима. Код њега се налазе спискови, фотографије и ближи податци о свима лицима, како из целе Немачке, тако и из иностранства, која се тим послом баве и на та лица и њихова кретања дужне су да мотре нарочито пограничне власти и о свему централу извештавају. Комесара који ради у овом департаменту (сада у познатој атери Ајленбург-Молтке много помињати крим. комесар од Треско) влада увек шаље на интернационалне конгресе за сузбијање те трговине са белим робљем, те тамо истакнуте принципе и постигнуте споразуме за заједничку борбу противу ове срамне трговине приводи овде у дело.

У опште при сваком комесаријату, особито оним из инспекције В, где се обрађују професионалне кривице, прибира се што више материјала, на основу кога се по извршеном кривичном делу може претпоставити ко је извршилац тога дела. Поред тога и чиновници стално остају на једном послу, те се и они упознају како са кривцима из њихова фаха, тако и са начином извршења кривичнога дела.

То специјализација иде до крајњих граница нарочито код крађа. Тако комесар коме је додељена извесна врста крађа расподељује, опет, ове на своје потчињене му службенике, криминалне нареднике и шпцмане, гледајући да сваки од њих добије у рад послове на којима је и раније радио; нпр. обијање касе добија увек један, крађе по становима други, крађе по подрумима трећи ит.д.

Опасне су крађе врло честе, и како полиција није у стању и поред свију средстава, која јој стоје на расположењу, да грађанима у томе погледу даде довољно заштите, то се они сами старају да опасност од евентуалних крађа отклоне, држећи веће суме код новчаних завода или осигуравајући се код осигуравајућих друштава на случај похаре. Да за ово наведемо само један случај. Једнога јутра комесаријату што ради на опасним крађама по дућанима било је пријављено, да је у извесном дућану у северном крају Берлина прошле ноћи обијена каса и из ње новац покраден. Са чиновником који ради ту врсту крађа отишли смо на лице места. Врата на каси била су најпре пробушена, па по том исечена. Поред осталог што нам је сопственик радње представио констатовали смо, да су у каси задржавате само мање суме, потребне у радњи, да је каса била осигурана од похаре на 12.000 марака, да је сопственик, бојећи се похаре, једну суму од 4.000 марака у злату држао у зиду, у отвору за чишћење оцака, чија су врата била од плеха и затварана малим кључем, те му је та сума и остала недирнута, јер се злочинац није могао сетити да се поред јаке касе и тамо новац може држати и, напослетку, да је сопственик представио,

да му је из касе однето свега 3000 марака, ма да би му осигуравајуће друштво по његовој представи под заклетвом, која се готово никад и не узима, одмах исплатило и 12000 марака. Овај пример свакако даје доказа и о моралним особинама немачкога народа.

Вредно је поменути још и рад кривичне полиције при капиталним делима — *убиствима*.

Убиства нису додељена стално једном одређеном комесаријату, нити је остављено да по њима воде истраге комесари из криминалних срезова инспекције А, у којима би се она догодила, већ њих обрађује нарочита комисија, т. зв. *„комисија за убиства“* (Mordkommission), која се свакога месеца мења. Њу именује шеф кривичнога одељења и састоји се из: једног од искуснијих криминалних комесара као руковооца или иследника, другог млађег крим. комесара као помоћника и дванаест нижих криминалних чиновника (наредника и шпцмана), од којих двојица морају бити из одељења за идентификацију (један за фотографисање и други за снимање трагова). Чланови Комисије за одређени месец не смеју се никуд из Берлина удаљавати и кад год су ван канцеларије или свога стана морају казати где се могу брзо наћи, те да им се у свако доба дана или ноћи може одмах предати телеграфско извешће о извршеном убиству.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Жив. А. Лазић

ПОЛИЦИЈА У ФРАНЦУСКОЈ

(НАСТАВАК)

4. Дезинфекција.

Међу средствима које наука ставља на расположење јавним властима за спречавање ширења заразних болести, најздравија је и најуспешнија дезинфекција. Дезинфекција је обавезна у свима случајевима, у којима и пријављивање болести.

Обрасци општинских санитарских уредаба садрже више прописа који се односе на дезинфекцију. Ови прописи врше се: 1. у варошима од и преко 20.000 становника старањем општинске власти, према наредби председниковој, коју је окружни начелник одобрио, и 2. у општинама испод 20.000 становника старањем санитарског окружног одељења. Ни један апарат за дезинфекцију не може се употребљавати, док претходно не буде испитан и одобрен од стране министарства унутрашњих послова, односно хигијенског савета. Апарати, саобразни потврђеном типу, могу се употребљавати по одобрењу окружног начелника, које се издаје на основу мишљења надлежне санитарске комисије.

Б. Мере за поправку здравља.

Ако су, и поред свега, санитарске прилике једне општине такве, да број умрлих у току три узастопне године превазилази средњу цифру умирања у Француској, дужност је окружног начелника да позове хигијенски савет, те да овај лично, или преко надлежне санитарске комисије,

изврши истрагу о санитарским приликама ове општине. Ако ова комисија нађе, да треба предузети извесне опште мере за поправку здравља, закон од 15. фебруара 1902 год. предвиђа читаву једну процедуру, која почиње од позива општинске власти на извршење ових мера, па иде до декрета Државног Савета који их наређује на случај да их општине не изврше. У ванредно хитним случајевима, као н. пр. код епидемије и осталих опасних заразних болести, извршење ових мера може наредити и сам окружни начелник.

6. Заштита пијаће воде.

Пошто је пијаћа вода један од првих услова добрих санитарских прилика, то декрет узима у заштиту изворе, чесме и бунаре који служе за општу потребу, и наређује, проглашујући их за јавно добро, да се не може задобити право приватне својине по земљишту у њиховој непосредној околини. Тако исто у њиховој непосредној близини не сме се остављати нечистоћа, нити бушити земља у циљу тражења воде без одобрења окружног начелника.

Проглашење извора по општинама за јавно добро врши се решењем окружног начелника, по предлогу општинског одбора и мишљењу окружног игијенског савета.

7. Зграде за обитавање.

У местима од и преко 20.000 становника, ни једна зграда за обитавање не може се подићи без одобрења општинског председника. У овом допуштењу председник мора констатовати, да су сви игијенски услови, предвиђени санитарском уредбом, били предвиђени у плану за подизање зграде, који му је поднет у циљу прегледа и одобрења. Ако председник у року од 20 дана, од дана кад је општини поднета пријава о зидању зграде и на ову издат реверс, ништа не уради, сопственик може сматрати да му је подизање зграде одобрено. Одобрење за подизање зграде може издати и окружни начелник, у случају да га општински председник без разлога не изда.

Ако би какво непокретно добро, са зградом или без ове, било опасно по здравље оних, који се на њему баве, или суседа, председник општине позива санитарску комисију да му да мишљење о томе: 1. треба ли делом или сасвим забранити становање и бављење на овом добру док се не отклоне услови штетни по здравље?, и 2. који се послови у овом циљу имају наредити? Комисијским констатацијама на лицу места присуствују и заинтересовани, и имају права објашњења и приредаба са своје стране. На случај, да је мишљење комисијско противно предлогу председниковом, ствар се доставља окружном начелнику, који је предаје окружном игијенском савету ради даље истраге. За одлуке општинских председника, којима се забрањује обитавање у појединим зградама или само у њиховим извесним одељењима, потребно је одобрење окружног начелника. Повреда ове забране кажњава се судски новчаном казном од 16 до 500 дина. Ако је сопственику наређено да на

своје непокретном добру изврши какве радове, па он то не учини у остављеном му року, полицијски судови овлашћују општинског председника да поменуће радове изврши о трошку сопственика.

8. Контрола и инспекција.

Ако окружни начелник налази, да би у циљу извршења закона од 15. фебруара 1902 год. требало организовати службу контроле и инспекције, може ово учинити тек по одобрењу окружног одбора, који у детаљима регулисава дужност ове установе и одобрава потребан кредит за њено издржавање. У варошима од и преко 20 хиљада становника, а у општинама са топлим термама које имају најмање 2000 становника установљава се, под називом хигијенски биро, нарочито санитарско одељење, које се под надзором општинског председника, стара о примени одредаба реченог закона.

У сенском департаману, службе које интересују јавну игијену биле су подељене између префектуре сенске и париске до закона од 7 априла 1903 год., којим је допуњен закон од 15 фебруара 1902 год. и који је прецизно одредио делокруг рада сваке од њих на пољу штићења јавног здравља.

9. Пољска санитарска полиција.

Закон од 15 фебруара 1902. год. није укинуо нити противречи одредбама закона од 21 јуна 1898 год. о пољској санитарској полицији, и с тога већина ових одредаба налазе, сасвим природно, место у општинским санитарским уредбама.

На основу констатација и мишљења средског игијенског савета, председник општински може наредити чишћење или затрпавање рупа за ђубре, и забранити: да се нужничка нечистоћа баца на извесна места; да се смрдљива течност из истога пушта на улицу и т.д. Против ових одлука општинских председника има места жалби окружном начелнику.

Председници општина даље надзиравају, са гледишта чистоће, реке, потоке, рибаке, баре и отоке вода. Они, по добивеном мишљењу општинског одбора, могу наредити затрпавање бара, које се налазе у средини или суседству села у свима случајевима, у којима су ове баре штетне по јавну чистоћу и здравље. Ако председник општине ово не би учинио, окружни начелник може решити, на основу мишљења игијенског савета и по учињеној истрази, да се нездраве баре затрпавају о трошку општина, у којима се ове налазе. Ово исто окружни начелник може наредити и за баре које се налазе на приватним имањима, ако их сопственици имања на опомену општинског председника не би затрпали или не би предузели потребне мере за отклањање нечистоће. Разуме се, да трошкови у овим случајевима падају на терет сопственика.

Забрањено је топити конопљу, лан или ма коју другу текстилну биљку на јавним појилима или перионицама. На основу мишљења игијенског савета окружни начелник може ову забрану проширити и на текућу воду и рибаке, као год што може, по захтеву општинског одбора или

суседа, забранити топљење ових биљака близу кућа за обитавање. Са своје стране председник општине може решењем одредити места за јавна топила и сушење поменутих биљака.

На један општи начин председник републике може, декретом у виду јавне административне уредбе, забранити одбављање свега онога, што је са гледишта игијенског штетно, или га одобрити под нарочитим условима.

Месо од мртве животиње, која је угунила ма од какве болести, не сме се продавати нити поклањати за јело. Сопственик угуниле животиње дужан је, да је у року од 24 сата пренесе у створодницу, или да је сагоре или, најзад, да је закопа у земљу најмање за 1 м. дубине и на одстојању од 100 м. најмање од зграда за становање. Ни у ком случају угуниле животиње не смеју се бацати у шуме, реке, потоке баре и т. п. нити се смеју закопавати близу извора, бунара и јавних појила. Ако се на територији једне општине нађе угунила животиња, па се у року од 12 сати не пронађе њен сопственик, председник општине наређује да се с њом поступи онако исто, као што приватни поступају са својим угунилим животињама.

III. Заштита имовине.

а) Изборни прогласи на јавним зградама.

Према чл. 16. зак. од 29. јула 1881 год. о слободној штампи, верске објаве и изборни прогласи могу се, са изузетком места резервисаних за административне акте, лепити на свима јавним зградама, а нарочито на уласцима у сале за гласање. Услед огромних злоупотреба овог права, нарочито у Паризу, где су највеличанственији уметнички споменици били дефигурисани за време изборне периоде, Парламент је под 27 јануаром 1902 год. донео закон, којим је укинут чл. 16. закона од 29 јула 1881 год., и који гласи: „општински председници, а у одсуству њиховом окружни начелници у окрузима, и сенски профект у Паризу, имају право да забране лепљење објаве, чак и за време избора на зградама и монументима артистичког карактера. Преступници ове забране могу се казнити новчано од 5 до 15 динара“.

У смислу ове законске одредбе, сенски префект у Паризу, ронски у Лиону и општински председници у већини вароши забранили су, путем наредба, лепљење објаве на извесним зградама и за време изборне периоде. Настала је, међутим једна тешкоћа, нарочито у Паризу, због тога, што се сале за гласање обично налазе у зградама, на којима се објаве не смеју лепити. Да би се ова незгода отклонила подигнути су, заузимањем сенског префекта, пред уласцима у ове сале, а за време изборне периоде, широки четвртасти стубови од дрвета, на којима кандидати лепе своје прогласе. У местима где је могуће прешло је у праксу, да се за једног кандидата резервише цео стуб или само један његов део.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПСИХОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА И ЗЛОЧИНЦИ СПЕЦИЈАЛИСТЕ

(НАСТАВАК)

Страховито је велики број случајева са бескућништвом. У годинама 1904. и 1905. преноћило је мушких и женских бескућника у два берлинска азила:

године	1904.	1905.
»Fröbelstrasse«	658.353	581.680
»Wiesenstrasse«	308.786	309.359
у оба азила свега	967.139	891.039

Неће бити згорег, да ради потпуности психологије просјака, изнесемо и најновије податке из 1907. и 1908. године, које смо већ изнели у 37. броју »Полицијскога Гласника« од прошле године.

У Берлину је у марту месецу 1907. године због просјачења приведено полицијским одељцима 1352 човека, 62 жене и 10 деце испод дванаест година, дакле свега 1424 лица. Од тога је броја само опоменуто на пуштено у слободу 241 лице; за тим 387 пуштено је у слободу али окривљено, а 796 задржато је да се полиција о њима стара.

У фебруару месецу 1908. године ухваћено је у просјачењу и предато полицијским одељцима 1806 људи, 55 жена и 10 деце испод дванаест година, што износи свега 1871 лице. Од тога је броја 290 опоменуто на пуштено у слободу, 482 пуштено у слободу али кривично оптужено, а 1099 задржато и предато полицијском старалаштву.

Убица. Убица мора хтети: да други живот изгуби, и ту убилачку радњу са »предумишљајем« извести. Са предумишљајем, који захтева закон, може се изједначити душевно раздражење које по правилу спопада учиниоца увек пре дела, а често се за време извршења самога дела још и појачава.

Предумишљај може бити искључен, ма да је између одлуке за дело и њенога извршења прошао дужи простор времена. Предумишљај може пре свега бити искључен афектима, који наједанпут и силно наступају, као што су н. пр. мржња, љубав, освета, љутња, јарост, страх, стид, збуњеност. Сем изненадних и силних афеката предумишљај могу искључивати и тако звани депримиранни афекти.

»То се дешава нарочито код депримиранних афеката, који с времена на време доводе учиниоца у такво стање, које искључује предумишљај, и који дело, по изгледу произашло из потпуно мирне одлуке, карактеришу као дело дубоког очајања« (von Schwarze, Strafgesetzbuch).

Под предумишљајем разуме се »она мирна радња разума, која се не односи само на избор средстава за извршење убиства с успехом и начин како да се уклоне све препреке које постоје, већ се управља нарочито на доба после дела, на последице и циљ извршења« (Olshausen, Kommentar zum Strafgesetzbuch).

Тај »предумишљај« мора постојати при извршењу дела. Израз »предумишљај« није никако тачан, пошто је од двоструке важности. Ко хотимице ради нешто, ради увек са извесним предумишљањем. То последње предумишљање није довољно

да испуни постојање дела убиства. Мислило се на нарочито, специфично предумишљање. Други законодавци говоре и о умишљају.

Страсти и афекти могу или морају то предумишљање и не искључивати. План за убиство може ипак бити скован са хладним предумишљањем и утврђен за извесан одређен круг времена; у том убици изађе на сусрет случајно раније и изненада омрзнута жртва. Убица заборава свој план и подлеже афекту, да одмах убије противника: то убиство није с предумишљајем, пошто га је потпуно овладао афекат. Постоји убиство, али само нема карактерну ознаку »са предумишљајем«.

Предумишљај може бити даље искључен и услед моралног и духовног слабоумља учиниоцевог; оно му не даје прилике, да потпуно упозна противуправност и казнимост његове радње. Код таквих маломумника већ и код незнатнијих афеката појачава се већ урођена оскудица у размисљању.

Без овога извода из правосуђа психологија убице не може се схватити. Фина разлика у појму о убиству са предумишљајем и убиству без предумишљаја, већ и сама по себи значи један скупочени психолошки моменат, и за то није увек лако схватљив како за криминалисте, тако и за судске лекаре. Поротници, наравно, још мање имају бољег познавања те разлике, и за то није мало случајева, да је обичан убица без предумишљаја кажњен смрћу као да је извршио дело са најхладнијим предумишљајем.

Прави убица је психолошки, дакле, нешто друго него ли убица без предумишљаја. Једна индивидуа може испуњавати и психологију убице са предумишљајем и убице без предумишљаја, као што може извршити час убиство са предумишљајем, час убиство без предумишљаја. Али тада такву индивидуу-у имамо да анализирамо чисто по психологији правога убице са предумишљајем. Тако исто има читав низ индивидуа, које никако нису могле постати убице са предумишљајем, већ су само убице без предумишљаја.

Ваш код правих убица са предумишљајем неопходно је потребно да се у поједином случају индивидуализује. То се мора чинити из напред наложених мотива. Овде то питање није тако просто као код крађе или преваре, и код злочина противу јавнога морала, где у главном има само један правац мотива, на име код крађе и преваре користољубиви мотиви, код злочина противу јавнога морала сексуални. Код убице се могу наћи све могуће врсте мотива. Користољубиви и сексуални мотиви, страсти и афекти, као мржња, освета, пожуа за величином, гордост, завист, срдња, политички и религијозни фанатизам — сви ти мотиви долазе овде у питање. Поред тога, као што имамо страсти за паљевином, за крађом, за фалсификовањем тако исто имамо и једну чисту страст за убијањем; тако исто има и мотива из душевног обољења и из сујеверја, што се већ може наћи и код других злочинаца.

Краус разликује просто, из користољубља или из освете извршено убиство, убиство родитеља, убиство браће и сестара, убиство супруга, фамилијарно убиство, што често није ништа друго до »проширено самоубиство«, убиство деце, убиство детета, убиство поглавара државе.

Као мотиве убиства Краус помиње користољубље, и то »као излив страсне пожуе за имаовином«, »као излив хладне, прорачунате себичности«, »као завист« (Кајин), нужду, оскудицу средстава за живот, похару, освету, а пре свега крвну освету на Корзици, у Сицилији, Сардинији, Калабрији, Србији, Босни и Албанији.

Као специјалне сексуалне мотиве убиства истиче Краус »еротично двоубо самоубиство као исход несрећне љубави« и убиство из похоте.

Холцендорф, у своме делу: »Злочин убиства и смртна казна« (Берлин 1875), истиче моралну слабост и оскудицу у самосавладљивости као феномене, који карактеришу злочинца који убија из користољубља.

»У већини случајева они су услед напуштености ишли ка најгрубљем сладострашћу и раскалаштву, од раскалаштва ка немању средстава и плашњи од рада, од поклизнулог пута ка злочину противу туђе имаовине, и најзад од крађе ка убиству, испочетка полако, а доцније све брже тонући и огрезавајући у злочину. У самој природи таквих слабости лежи то, да их се врло далеке ствари ретко што тичу. Поради какве користи, која им предстоји за идући сат, увек су ради уступити све бриге и невоље идућега дана.

Будућност их мало занима; они не мисле на то, да ли ће свршити у казмати или ма где иначе«.

Овде изгледа, дакле, убица као крајњи члан читавог низа злочиначких индивидуалитета. Убица се овде лагано развија. Он се забавља најпре деликтима противу имаовине, и то не само крађом, већ и преваром, фалсификовањем исправа ит.д. Поред тога сустижу га често и осуде због противљења јавном реду, због повреда тела, противстајања, увреда, нарушења кућног мира, а чешће су осуде и због престапа и злочина противу јавнога морала.

У таквим случајевима убица показује у неколико »опсежан криминалитет«. Њему је сваки злочин равнодушан; ни од једнога се у опште не страши. Тако се, огрезао у криминалној околини, навикава и на капитални злочин, на убиство.

За ту врсту убица, који у осталом чине већину, никако не може важити оно, што Вајнгарт у својој »Криминалној Тактици« каже: »Убиство претпоставља већином са свим други карактер него други злочини. Тешко се може доћи до циља, кад се убица тражи у оном кругу људи, који су већ кажњавани.... У осталом слабу полазну тачку пружају раније осуде, нарочито код престапа према својини«.

Вајнгарт мисли ту само на такве убице, које су у криминалитет ушле најпре са једним убиством. (НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

СЛИКЕ ИЗ КОСАНИЦЕ

„ЧИЧА РАДЕНКО“

Чичом су га звали и стари и млади, како они из његовог села, тако и они из других, који су га познавали.

Зашто је он баш добио тај назив ја не бих умео да кажем, али му је то тако доликовало, тако одговарало целој његовој појави и држању, да се другчије није могло ни замислити.

Увек расположен за шалу, увек весео и много говорљив, он је био познат и деци оних села, што се уз Топлицу нижу горе до Мерџеза.

Кад би се враћао из Куршумлије, било да је тамо ишао на пазар, било до власти, он је носио цуне шпагове бонбона, па је тиме даривао чобанчиће и децу, која би се играла поред пута, те су га ова на стотину метара далеко дочекивала узвицима „Ча Раденко.“

„Ето, такве унучиће имам код куће“ говорио би он, „па не могу да прођем поред ових ђаволчића а да они не запазе, кад је чича Раденко пролазио овуда.“

Отуда се и могло разумети, што су га и људи из тих села радо гледали.

Никад се на њега нико није наљутио ни онда, кад би он, онако мало загрејан, наружио политичке противнике, јер је био приличан партизан.

Одрастао под турском управом, он се био навикао да прилично зебе од власти, те је према овој био увек обазрив.

„Власт и осипа убуду кад се не надах“, рекао би он, „па је добро увек имати меда и за једну и другу.“

И збиља, он се старао да никад нема посла са влашћу, али да је ипак добро са њом, ако би му она и без његове воље затребала.

А она му је требала почешће, јер је као човек доброга, управо одличнога материјалног стања, имао чешћих сукоба око имања.

А и како не би, кад је најбоља њива, најбоља ливада, најбољи воћњак било његово.

Од Мерџеза, па онамо уз луковску реку, ако видиш стадо оваца, Раденкове су; целеп волова његов: ергела коња и то његово.

Ако би запитали њега како то све стече, он би слегао раменима, скинуо шубару и подигао у вис, пропраћајући то речима „Бог је дао.“

Ако би о томе запитали његове сељане, они би погледали око себе да нема кога од његове породице или пријатеља, па би онако као у поверењу шанули „ископао је паре.“

И збиља ово последње као да је тачно, јер се његово богатство везује за једно извесно време, пошто се зна, да је пре тога и он био слабога стања.

Нарочито се то чини вероватним што је он од тога времена прекопао сва окна, где су некада били рудници, и што је непрекидно од тада тражио траву „рас-

ковник“, да отвори неке лагуме, у којима је круна Цара Лазара и његово благо... *

* * *

Бећу већ настали позни јесењи дани. Ја сам седио тако у својој канцеларији и гледао кроз прозор у Самоков, који се клинасто спушта ка Косаници и Вањској.

Интересовало ме како разнолико и на свој начин изумире разноврсно дрвеће.

Док се једно још држи свеже и зелено, дотле је друго пожутелог или прогрусаног лишћа, те потсећа човека на оболеле људе, који се првих хладнијих дана завлаче у своје собе, те да отуда изађу тек онда, кад пукне дивотно пролеће.

Тако зајат, ја сам се прибрао тек онда, кад чух крупан глас Васе пандура, који отварајући врата викну „Чича Раденко.“

Нека уђе рекох служитељу, па пођох вратима да сачекам Раденка, јер сам га ја лично пазио и волео.

Чим се служитељ повуче лево од врата, појави се отуда Раденко.

Улазећи у канцеларију, он не беше онако весео и насмејан, како је то други пут био, те ми већ сама његова појава казиваше, да је невољом нагнан да учини ову посету власти.

Да бих му олакшао да што пре и слободније каже зашто је дошао, ја га одмах ослових: „каква је невоља ча Раденко?“

„Невоља Бога ми, права невоља господине, баш као да знаш зашто сам дошао; хоћеш ли и можеш ли штогод помоћи?“

Пошто сам га охрабрио да ћу учинити све што власт може, он поче причати.

„Ти познајеш онога Јована из мога села, што си га летос аписио на сабору код куршумлијске цркве за насртање на женску чељад. Онај, знаш, нерадник, што је прошао и Србију и Бугарију и Турску и Кара-Влашку, па се само вратио већи несретник него што је био, а није стекао на толиком путу ни мангуре.“

Пре десетак дана прође он поред моје куће па ће рећи: „чича Раденко, имам нешто да разговарам с тобом.“

Ја сам рачунао да ће тражити штогод од мојих старих хаљина, као што је много пута дотле радио, па му рекох онако више у шали: добро, добро, шта ти треба — гуњче или чакшире, па да кажем снајама нека нађу.“

„Не, не, рече ми он, сада неће бити разговора о томе; са свим је друга работа, али не можемо сада ништа више, него кад дође млади петак ето мене на разговор.“

То прозбори па оде, а мене остави да размишљам: шта то може бити?

Дуго сам тако сам лупао главу о чему би он са мном могао разговарати на млади петак, али како не нађох никакав згодан одговор, ја помислих да је он то онако рекао у шали и само тек да нешто рекне.

Две недеље доцније Јован бану у моју кућу рано у јутру.

„Данас је, рече ми он, млади петак, и ако с тобом може да се разговара поверљиво, онда хајмо горе у врх твоје ограде да избегнемо радозналост твоје чељади.“

Љубопитљив да чујем шта хоће овај човек, ја пођох горе више своје куће и он отпоче разговор, заклињући ме децом да ником не говорим, ако се не бих решио да примим његов предлог.

Пошто сам му дао обећање он отпоче: „има, рече, неколико месеци, како ми сваког младог петка дође на сан један старац беле браде и говори, како у твојој њиви доле у реци више воденице, има закопан пун бакрач све жутог дуката још од времена српског цара, кад је овде око Лукова вађено злато и сребро.“

„Ископај то, рече ми старац, и буди сретан, јер ми се већ досадила твоја сиромаштина и невоља.“

Сутра дан, продужи Јован, ја сам већ копао на месту где ми је обележио старац, али не нађох ништа.

Кад је био први млади петак, ето старца опет.

„Не вади се, рече ми он, оно благо без жртава.“

„Мораш да закољеш црног овна без белеге, па тада слободно копај и вади.“

Од тога времена ја сам обиграо цео Косаоник да нађем црнога овна без белеге, али нигде за моју несрећу нема.

Кад сам једноме рођаку казао шта тражим, изговарајући се да ми то треба да лечим сестру, он ми рече: „па што јуриш по Косаонику, кад ти ено ча Раденка у селу. Он има овна без белеге, а лакше ти је украсти га онде у селу, него носити чак одовуд.“

„Ја сам, признајем ти, говораше Јован, знао за твога „Галоњу“, али ми је тешко да од тебе украдем, јер си ми учинио многа добра.“

„Али кад без њега не може, онда ајде и ти у ортаклук, па ако Бог да те нађемо штогод, пола је моје, пола твоје.“

Право да ти кажем господине, ја сам амишан на пару, нарочито на проклету закопану пару, и како ми он ово понуди, ја пристадох оберучке.

Жудња да будем богат, богат до невероватности, била је тако голема а Јовановим причањем тако појачана, да сам ја заборавио да ћу морати заклати свога „Галоњу“ кога сам волео, да опрости Бог, као рођено дете.

Договорисмо се, да ме Јован чека на месту са будацама и ашовом, а ја да доведем „Галоњу“.

Кад је било неко доба ноћи, ја измамим „Галоњу“ из тора, па поведем собом. Он је ишао за мном као песето. Кадгод би он бекнуо за мном, мени је тешко падало као да ме неко ножем удара у срце, али сам ипак ишао напред, јер жудња за дукатима српскога цара беше неодољива-

Кад сам стигао на место, Јован већ чекаше.

Ја нисам могао да гледам како се гаси живот једне животињице, коју сам волео много, врло много, и зато се склоних док је Јован клао „Галоњу“.

Кад он рече „готово је“, ја дођох и отпочесмо копање, јер је жртва била принесена.

Копали смо једно пола сата, и при једноме ударцу мога будака ја чух звек бакрача.

Узбуђење је код мене расло до лудила, а Јован као да то опажао, па ће у два три маха прошапутати: „Боже осмехни се и на мене“.

Полако смо одгртали земљу са бакрача, чији се облик све јасније и јасније оцртавао према месечини.

За кратко време ми већ имадосмо у рукама бакрач, заливен одозго оловом, чија тежина није била мања од тридесет килограма.

„Шта ћемо сад, рече Јован — ово треба однети мојој кући, па да сутра дођеш да растопимо заклопац и поделимо паре“.

Не, то не може бити одговорих ја; то се мора носити мојој кући, јер ја немам гаранције да ти то још ноћас не сакријеш.

Он опет покушаваше да осумњичи мене и тако, бар је мени изгледало, бејаше опасност да се око тога побијемо.

У мени се беше већ зачала зверска мисао да га просто закољем ножем, па да носим својој кући оно силно благо, али он на послетку попусти.

„Лепо, рече, можемо однети и код тебе, али ми мораш дати гаранције.“

Даћеш ми четири хиљаде динара од твојих пара, да стоје код мене, докле не извршимо деобу“.

Не могу толико, јер код себе немам, пошто ми је новац у штедионици, али ћу ти дати две хиљаде, нашта он, после малог негодовања пристаде.

Ја сам, ради сигурности, узео бакрач сâм и понео. До куће ме је облио крвав зној, јер знаш, господине, како се пење стрмен од моје воденице до куће.

Чим смо дошли ја му дадох две хиљаде динара (две везанце) и он оде са уверавањем, да ће сутра по подне доћи да отварамо бакрач, а ја да растурићу чељад из куће.

По договору ја сам по ручку растурио сву чељад, — неког код стоке, неког онамо, неког овамо, а ситну децу утерао у стаје, па чекао на Јована, али он не дође ни до мрака.

Бунило ме што га нема и у први мрак ја се дигох његовој кући.

Кад ми његова мати и сестре (другог није ни имао) рекоше, да је он још јутрос зором отишао у Куршумлију, мени мрче свест.

Мени у памети сину једна страховита мисао, и ја сам трчећи дошао кући.

Сишао сам у подрум и секиром разлупао олово, којим је бакрач био заливен те да видим шта има унутра, али на моје страховито запрепашћење унутра беше само земља.

Као што видиш, господине, он је све ово био удесио с планом да ме превари и узме новце, а ја несретник наишао на ту замку са своје амбишности.

Шта ћу сад? Он ено га није у механи код „Чкаје“ и подругливо ме погледа испод очију, држећи руку на револверу.

Кад заврши ово, ча Раденко се скоро сроза на столицу, коју сам му био понудио...

Одмах сам предузео потребне кораке, и кроз дан два, Јован ми је признао извршену превару.

Од новца био је које прикрио које потрошио хиљаду динара, а остатак је вратио Раденку.

„Никад више, никад закљичем ти се, господине, нећу конати паре — доста ми је и оно, што сам један пут случајно нашао закљичаше се ча Раденко“.

Јован, који је тада по великодушности и власти и чича Раденка избегао апсану, ипак је свој живот завршио у овој.

Д. С. Б.

ПОУКЕ И УПУТИ

Министар не може мењати решење свога претходника и ако ово није предато парничним странама.

По једном предмету извршења пресуде о накнади штете сопственицима воденице, којима су од стране тужених чињене сметње у раду, претокла је извесна сума новца, за коју је извршна власт одлучила, да се не предаје осуђенима, већ да се пошаље Управи Фондова као депозит на приплод, док се потпуно не расправи питање о извршењу пресуде по њеном техничком делу, пошто је пресуђено, да се штета плаћа док се не уклоне сметње због којих воденица није могла правилно радити.

То решење одобрио је Г. Министар унутрашњих дела решењем својим од 24. фебруара 1906 г. ПМ 3220., али његово решење није предато парничним странама, и његов местозаступник ушао је понова у оцену решења извршне власти и ово одлуком својом од 23. јуна 1906. ПМ 13793. поништио са ових разлога:

Кад је извршна власт према своме распоредном решењу од 25. априла 1903 г. Бр. 7428, издала тужиоцима у име накнаде штете колико им је до тога дана по судској пресуди припадало, онда је, по § 489. грађан. суд. пост. били дужна, да остатак врати осуђенима, а не да га задржава у депозит, док се спорно питање између парничара, о извршењу пресуде по техничком делу, не расправи.

По жалби тужилачке стране Државни Савет нашао је, да решење Министрово бр. 3320., којим је одобрено решење извршне власти, постоји и сада, и да се то решење има предати парничним странама да би, ако хоће, правна средства противу њега употребили, и да према томе решење Пбр. 13.793/1906. не одговара закону, јер Министар није могао огласити решење свога претходника да не постоји, пошто је само Државни Савет по чл. 144. т. 6. Устава и чл. 5. зак. о своме уређењу надлежан, да по жалби интересоване стране ништи министарска решења.

Са овим посматрањем Државног Савета сложио се и г. Министар унутрашњих дела.

О заступању општинских часника.

У члану 38. закона о општинама прописано је опште правило о заступању општинских часника. По овом закону ако је место председника суда упражњено, или је он спречен, или је у питању које се на збору решава он заинтересован,

онда га заступа писмен кмет; а ако овога нема, онда по годинама најстарији кмет, а кад је овај спречен или заинтересован, а не би било другог незаинтересованог кмета, онда писмен одборник, а ако овога нема или је заинтересован, онда најстарији по годинама одборник.

Изузетно од овог правила по члану 101 и 121. истог закона, одбор бира из своје средине вршиоце дужности председника и кметова, ако стари часници на поновном избору не би били изабрани.

У општини медвеђској била су упражњена места председника и кметова, и одбор за вршиоца дужности председника одредио једнога одборника. На новом избору изабран је само један кмет, а избор председника и осталих кметова остао је нерешен.

Пошто је ново изабрани кмет уведен у дужност, среска надзорна власт наредила је суду и одбору, на основу чл. 38. зак. о општинама, да кмета одреде, да заступа председника, док се избор овога не оконча. Али одбор није хтео послушати ову наредбу своје надзорне власти, већ је донео одлуку, да одборник и даље врши дужност председника, док се избор овога коначно не сврши.

Ову одлуку одбора надзорна је власт задржала од извршења, и понова наредила, да се вршење председничке дужности преда кмету, али одбор општински није хтео ни по овој наредби поступити, већ је опет решио, да одборник и даље врши дужност председника.

После овога, надзорној власти није ништа друго остало но да се према одбору, који неће да врши своју дужност, и који ради противно њеним наредбама, користи правом које јој даје чл. 148. и 149. зак. о општинама.

По овом предмету Државни Савет одлуком својом од 27. фебруара 1909. год. Бр. 1318. решио је, да је захтев надзорне власти о разрешењу одборника правилан и предложене за разрешење, разрешено је.

Према овоме, у погледу заступања часника општинског суда, важе правила из чл. 38. поменутог закона.

В. Ђ. Н.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Један полицијски писар пита.

„Среској власти, где сам ја са службом, поднео је један грађанин молбу за састав изабраног суда, који би поделио имање између њега и браће му, које је остало по смрти њиховог оца.“

Кад је власт позвала његову браћу да изберу судије са своје стране, они су изјавили: да они неће деобу имања, па им, веле, зато није потребан ни изабрани суд, нити они у опште пристају на његов састав.

Моли се уредништво за обавештење: да ли се може наредити састав изабраног суда и ако једна страна не пристаје на исти, кад је сам спор из надлежности

избраних судова, јер се на ову ствар разнолико гледа и код првостепених судова и код административних власти?»

— На ово питање одговарамо:

Ако се добро проучи § 433. грађ. суд. поступка, онда ће се запазити, да он дозвољава парничарима да им Избрани Суд суди и оне спорове, за које он иначе не би био надлежан, само ако се они на то сагласе, и ако по закону у опште има места равнају за дотични спор.

Овај пристајак на Избрани Суд, за случајеве из § 433. поменутога закона, парничари могу учинити и код суда, у коме случају суд им издаје препис протокола, а могу се сложити и ван суда, у коме случају праве писмено, које потврђује полицијска власт, а у коме мора бити означено: о чему ће Избрани Суд судити и имена лица, која ће бити судије — § 436. истог закона.

Од овако састављеног споразума не може одустати само једна страна него обе, и ако не би био овај последњи случај, онда полицијска власт има да изврши уговор.

Овако, дакле, бива, кад је суђење за случајеве из § 433. и нарочито истичемо ту околност, да полицијска власт овде нема удела у самој саставу и избору судија, већ просто врши сазив овога по § 438. истог закона, дакле врши вољу обеју парничних странака ако једна није одустала, или врши уговор, ако је једна страна покушала да га наруши.

Са свим другчије, међутим, стоји са случајевима из § 434. поменутога закона, где су побројани случајеви, за које је непосредно надлежан Избрани Суд.

Ређајући само случајеве, о којима има да суди Избрани Суд и одређујући несумњиво његову надлежност за ово, закон нигде и не помиње потребу сагласности обеју парничних страна, нити пак тражи: да неки други суд одређује надлежност избраних судова за ове случајеве.

Он овде просто тражи да стоји један од случајева побројаних у § 434, па одмах оставља право интересованоме, да код полицијске власти тражи Избрани Суд.

Остављајући и овде право странама да бирају судије по § 435. помен. закона, он одмах предвиђа и ту могућност, да тужена страна неће пристати на Избрани Суд и избор судија, па одмах у другом ставу § 437. овлашћује полицијску власт, да за противну страну избере судије, дозвољавајући, на тај начин, тужитељу, да до Избраног Суда дође ако хоће.

Ово право полицијска власт нема за случајеве из § 433. јер тамо стране саме одређују судије, те се, отуда, јасно да видети, да се за случајеве из § 434. и не тражи пристајак обеју парничних страна, нити је, пак, потребна ранија одлука кога другог суда, јер се не да претпоставити: да би неко напустио своје право бирања судија, као једну голему гаранцију за његово право, кад би већ постојала одлука државног суда, да је за расправу спора надлежан једино Избрани Суд.

Према овој ми налазимо: да у свима случајевима § 433. мора бити сагласија обеју парничних страна, а за случајеве из § 334. да то није потребно, и да је

свако друго гледиште противно и слову и духу закона.

Одмах, међутим, признајемо, да и судови и административне власти разнолико гледају на ову ствар.

Тако Касациони Суд, примедбама својим, које су саопштене у III књизи збирке начелних одлука одељења и општих седница Касационог Суда на страни 144, од г. Максимовића, налази, да полицијске власти немају права на састав избраних судова, кадгод није претходила сагласност парничара или судска пресуда, којом би се спор преносио у надлежност избраних судова.

Државни Савет, међутим, одлуком својом од 12. јуна 1904 год. Бр. 5199, нашао је: да је полицијска власт и дужна и надлежна да састави избрани суд, кадгод је предмет спора из § 434. дакле из апсолутне надлежности Избрани Судова.

II

Суд општине дрлупске, актом својим Бр. 341, пита:

1. »Пресудом првостепеног суда осуђено је једно лице, да уступи неку земљу својој тужиоцу, као и да му плати на име свију трошкова 50 дин.

Пресуда је постала извршном, али је оптужени по § 426. грађ. суд. пост. поновио парницу код истога суда у законом року.

Међутим, тужиоц је поднео пресуду, у овереном препису, средској власти и тражио је да се она изврши.

Средска власт послала је ту пресуду и акт овом суду са наређењем, да се иста изврши у року од пет дана и извештај поднесе.

Моли се уредништво за објашњење: сме ли овај суд да приступи наплати по истој пресуди, кад суд лично зна, да је парница поновљена, по том истом спору, како је прописано § 426. грађ. судског пост. или не?

2. Један одборник ово-општин. суда, пресудом првостепеног суда, осуђен је за крађу извесних акта из суда општ. са 6 месеци затвора и једну годину дана губитка грађанске части.

Приликом амнестије ово-годишње, тај исти одборник ослобођен је од издржања затвора по истој пресуди, те није ни позиван на издржавање осуде, него и данас врши одборничку дужност.

С тога се моли уредништво за што скорије објашњење: да ли је овом амнестијом ослобођен и затвора и губитка грађанске части или само затвора, јер у постојећем распису не стоји написано да се ослобођавају осуђени и од губитка грађанске части «

— На ова питања одговарамо:

1. По § 430 грађ. суд. поступка, тражењем поновљења парнице не задржава се пресуда од извршења, осим ако осуђени то нарочито захтева и обезбеђење да.

Ово обезбеђење може бити у томе ако депонује новац за вредност спорног предмета, даље у залози вредних папира и ствари или у непокретним добрима.

Ако, дакле, осуђени нарочито тражи задржање пресуде од извршења и понуди

гаранцију, онда нека суд све то пошаље средској власти, па ће она урадити даље што треба, и

2. Значај амнестије састоји се у томе, што се једно кривично дело предаје забраву и онемогућава свака даља радња власти по њему.

Тако, ако истрага није поведена, она се не сме покретати, ако је поведена мора се прекинути; а ако је пресуда већ изречена, онда њу ништи као да није ни постојала.

Према овој и дотични одборник, који је обухваћен амнестијом од 16. пр. м-ца, сматра се да није ни осуђиван, па по томе није изгубио ни грађанску част.

III

Суду општине д. ступањске, на акт Бр. 379, одговара се, да је у бр. 10. овога листа за ову годину под III. објашњено: које кривичне трошкове мора платити отац за своју децу, а које не.

Нека суд тамо потражи одговор на постављено питање.

IV

Суду општине мало орашке, на питање Бр. 378, о наплати позајмљене хране одговара се, да је о томе дато опширно објашњење у бр. 32 »Полицијског Гласника« за 1908 годину под I па нека суд тамо потражи потребан одговор за себе.

V

Суду општине иванковачке, на питање Бр. 403, одговара се, да је о застарелости иступних пресуда дато опширно обавештење у бр. 28 овога листа за 1908 годину, па нека суд тамо потражи потребан одговор.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Марка Стојковића, златарског шегрта, који је пре кратког времена отумарло од своје куће, па се ни до данас није вратио, тражи Управа града Београда, ради предаје родитељима.

Марко је стар 13 година, средњег раста, црномањаст, на лицу има белегу од посекотине, у цивилном је оделу.

Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и нађеног упуте поменутој Управи с позивом на акт Бр. 12.482.

П О Т Е Р Е

Драгутин Поповић, надничар из Прокупља, који има да одговара за извесно казниво дело код начелства окр. топличког, налази се у бегству. Драгутин је стар 36 година, средњег раста, црномањаст, зелених очију, повијеног носа, риђо-смеђих бркова, сувих образа, и брија се.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Драгутина потраже и нађеног спроведу поменутом начелству с позивом на акт Бр. 1205.

Непознати крађивци 18. тек. м-ца по подне извршили су опасну крађу Сретену Стопљковићу, књижару из Алексинца, из куће му однели: једну гвоздену касу средње величине и мали цепни револвер. У каси је било: једно златно коље у дијамантима, један златан ланап за коље, три златна претена са обичним камењем, један златан дијамантски прстен, једна златна бразлетна са три дијамантска камена, једна уложна књижица алексиначке задруге на 100 динара, два лоза црвеног крета — серија 83, бр. 35. и серија 3476. бр. 69 и 10., један дувански лоз — серија 9.034. бр. 41. и 11., једна облигација од 3.000 динара потврђена алексиначким првостепеним судом 1908. год. под Бр. 22.223.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима да за овим крађивцима најстроже трагају и да обрате пажњу на појаву украдених ствари, па о резултату известе начелника среза алексиначког с позивом на депешу Бр. 3915.

Непознати зликовци 9. т. м-ца обили су судницу општине костајничке и из исте украли 100 динара у новцу и једну пушку магацинку, система маузерке, коњичког калибра Бр. 352. Зликовци су по извршењу ове крађе запалили судницу, па по том побегли.

Нека их све полицијске и општинске власти живо потраже у кругу своје власти и нађене под јаком стражом спроведу начелнику среза рађевског с позивом на депешу Бр. 2142.

Пана Савић, из Дода, извршио је паљевину, па је за тим побегао. Пана је стар 30—32 године, средњег раста, у лицу плав, зелених очију; од одела има гуњ, сељачке чакшире, па глави шубару, а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и нађеног стражарно спроведу начелнику среза лужничког, с позивом на депешу Бр. 3095.

Милош Вранковић, звани „Бумбаш“, познати коцкар и крађивац, кога је казнила

Позивају се све полицијске и општинске власти да Милоша најживље потраже у својим домаћајима и нађеног стражарно спроведу начелнику среза посавског окр. ваљевског с позивом на депешу Бр. 4175.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Миладин Павловић — Недељковић, тако се зове ово лице, које је ноћу између 17. и 18. тек. мес. ухватила коњичка патрола на Топчидерском Брду са седам комада крадених кожа.

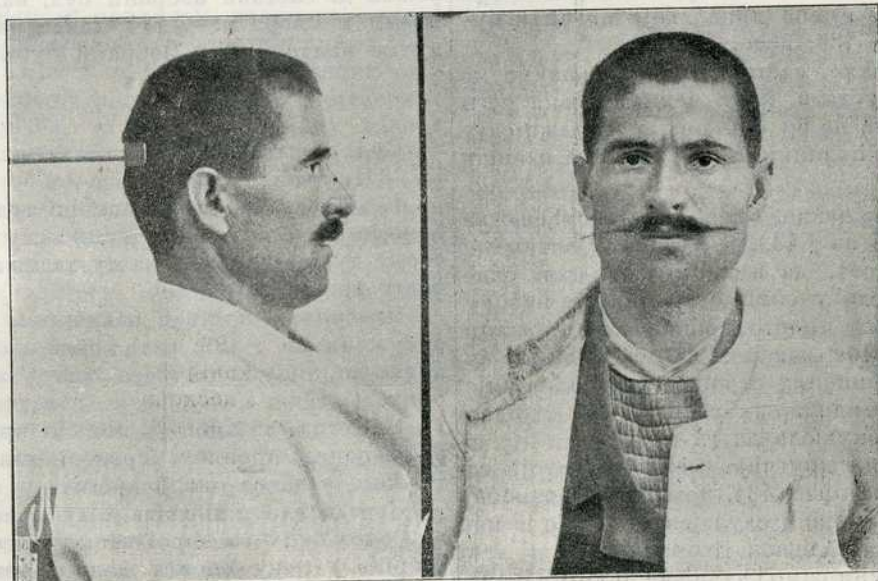
Миладин је професионални коцкар, под надимком „Мајданац“ јер је родом из села Мајдана у окр. рудничком ср. таковском, и 7 августа 1907. године побегао је из Београдског ка-

За време бегства тумарао је по целој Србији, а био је неко време и у Бугарској, живећи од крађа, што и сам признаје, само вели да нису „опасне“, већ „просте, коцкарске“.

Врло је дрзак и ни од чега не преза. Када је ухваћен код њега је нађено: два велика револвера, од којих један напуњен, један велики нож са канијом и једно лето — што све одаје опасног злочинца. Ако би ко у њему упознао извршиоца каквога кривичнога дела од како је у бегству, треба да извести Управу града Београда с позивом на Бр. 13.754.

УХВАЋЕН

Душан Јокић, одбегли осуђеник пожарничког казненог завода, чију смо потерницу

зненог завода, у коме је издржавао петнаестогодишњу робију, на коју је у 1904. години осуђен пресудом првостепеног суда за окр. бео-

и фотографију изнели у прошлом броју ухваћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

КРАЂА СТОКЕ

13. тек. м-ца непознати крађивци украли су једног коња Јовану Кривокући, из Мушинаца.

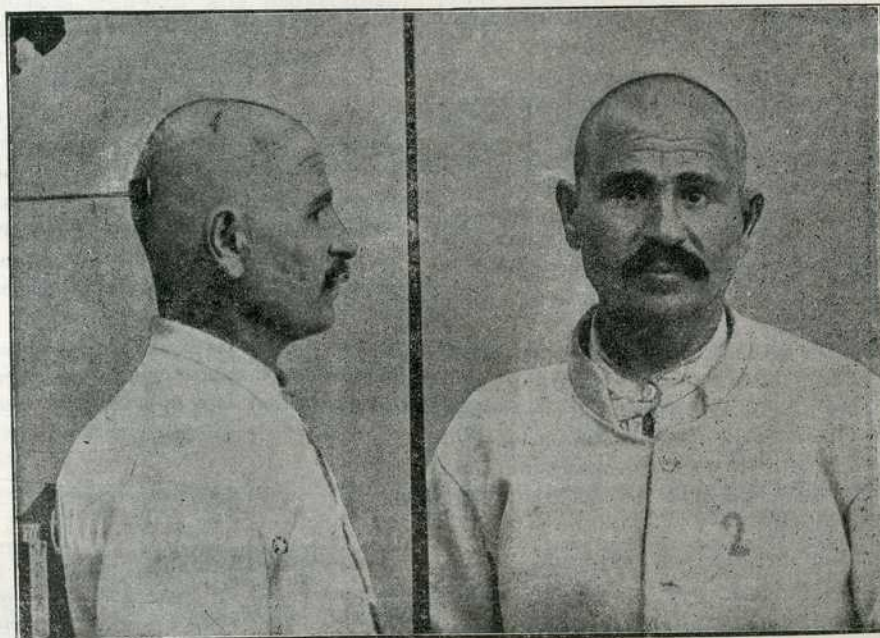
Коњ је матор 7 година, висок 147 см., кратког репа, цвета ст; предње су му ноге потковане турским, а задње енглеским ковом; коњ има жиг „Е“.

Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима на ову покрађу.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У општини пироманској налази се једна мангун кобила матора 3 године, доратасте длаке, без роваша.

Позивају се све полицијске и општинске власти да потраже сопственика ове кобиле и о резултату тражења известе начелника среза посавског окр. ваљевског с позивом на акт Бр. 4133.

општина обреновачка са 30 дана затвора, налази се у бегству. Милош је стар 39 година, омаленог раста, дежмекаст, црномањаст, идиотског изгледа, на средини леве јагодице има брадавицу; наглув је.

градски за извршено убиство над својим бив. другом Чедом Обрадовићем, коцкаром.

Пре тога у 1896. год. осуђен је био и од стране Јагодинског Првост. Суда због опасне крађе на шест година робије.